

Arrest

**nr. 148 749 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 16 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2014, met kennisgeving op 16 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de verzoekende partij, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Aan de heer: (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 02.04.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.05.2014.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding "als naar recht" ten laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) *iuncto*. art. 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"1.

De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid zijn beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven

moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

7)

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod met maximumduur van 3 jaar opgelegd, zonder dat het opleggen van deze maximumduur het voorwerp uitmaakt van enige motivering.

Het inreisverbod bevat enkel een verwijzing naar het kwestige art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat evenwel enkel een MAXIMUMTERMIJN van 3 jaar bepaalt (zodat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen), zodat de loutere verwijzing op zich geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van het maximale inreisverbod van 3 jaar.

Het loutere gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt wel het opleggen van het inreisverbod, doch geenszins het bepalen van de maximumduur van het inreisverbod.

Waar de duur van het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering, ligt een schending van de formele motiveringsverplichting voor.

2.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

Terzake kan worden verwezen naar de inhoud van het arrest RvV X en naar het op de webstek van de Raad gepubliceerde arrest, met verwijzing naar jurisprudentie van de Raad van State (nr. X dd. 19.02.14):

“ Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing.

(...)

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.”

Deze motivering kan per analogiam, zij het ondergeschikt, worden toegepast op de motivering van het inreisverbod dat aan verzoeker werd betekend.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekers voeren een schending aan van de formele motiveringsverplichting juncto art.74/11 §1 Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weert te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in recht beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden gegeven (bijlage 13sexies).

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan,

waarbij concreet wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd 30.10.2012, en van 04.04.2013, betekend op 04.04.2013.

Verder wordt in de bestreden beslissingen eveneens gewezen op het feit dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap hebben ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. De kritiek van verzoekende partijen dat geen motivering hieromtrent werd gegeven is dan ook onjuist.

De verzoekende partijen, die zich beperken tot een theoretisch betoog, slagen er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen op onredelijke wijze zouden zijn genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat ten aanzien van verzoekende partijen een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partijen daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “(n)iet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 02.04.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.05.2014”.

De verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt omtrent de termijn van het inreisverbod en dat erin geenszins verduidelijkt wordt waarom er gekozen werd voor de maximale termijn van 3 jaar. Er dient echter te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende stelt: “(...) is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat: (...) Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 02.04.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis

ingediend op 10.05.2014.” Er wordt bijgevolg wel degelijk formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde het nodig achtte aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar af te geven. Gelet op de gekozen bewoordingen in de bestreden beslissing en op het feit dat in de bestreden beslissing niet slechts verwezen wordt naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wat één van de gevallen is waarin voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het opleggen van een inreisverbod verplicht, kan niet worden aangenomen dat de betrokken motivering slechts betrekking zou hebben op het opleggen van het inreisverbod op zich en dat de duur van het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat “Het inreisverbod bevat enkel een verwijzing naar het kwestige art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat evenwel enkel een MAXIMUMTERMIJN van 3 jaar bepaalt (zodat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen), zodat de loutere verwijzing op zich geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van het maximale inreisverbod van 3 jaar.

Het loutere gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt wel het opleggen van het inreisverbod, doch geenszins het bepalen van de maximumduur van het inreisverbod.”

De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Met betrekking tot de voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom zij meent dat deze normen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). De verzoekende partij zet nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij genoemde bepaling geschonden acht, en evenmin ontwikkelt zij argumenten die de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisseren. Uit de lezing van het enig middel blijkt dat zij louter de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht omwille van een vermeend gebrek in de uitdrukkelijke motivering van de duur van het oplegde inreisverbod. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Ten overvloede wordt hier nog aan toegevoegd dat de verzoekende partij, door louter te verwijzen naar een arrest van de Raad, zonder aan te tonen dat de feiten die daaraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als deze in huidige *casu*, niet aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN